

ČAJ

Pro chvíle pohody

ČERVENEC 2011

Časopis Autorů Jičínska

POŠETILOST STARCŮ

těm, kteří o ni dbají

Ta lidská pošetilost - děvče k pohledání!
Já s ní jsem strávil noc, a ještě den.
Pak odkopnul ji a řekl jen: Paní,
já každý den nechci být podveden.

To jenom chtič můj přesycen byl touhou,
však chtič se neptá příliš po rozumu.
To varuji vás, kmeti, máte-li chuť dlouhou:
přemíra slasti ubírá všem - umu.

Tak vězte - pošetilost lidská zná vám známé tváře,
a k rozesmátí slouží v časech pošetilých skutků.
Však máš-li věk, koupeš se v její páře,
pak není, pane, k smíchu, ale spíše k smutku.

30.4.2011

Václav TESLÍK

58

Vážení čtenáři,

červencový ČAJ vás zve na prázdniny a dovolené, v anketě (str.16) vám poradí jakou knihu přibalit s sebou, abyste třeba v případě nepříznivého počasí mohli uniknout kapkám deště, ale jinak doufám, že léto bude příjemně teplé a nabídne nám hodně příležitostí k načerpání nových sil.

Hostem ČAJe je **Jiří Wilson NĚMEC**.

Pro někoho možná méně známá postava české literatury, ale příznivci Řehečské slepice zcela jistě vědí, že se jedná o prvního vítěze této dnes již celostátní soutěže. Jiří Němec se v roce 2002 stal vůbec prvním „Řehečským kohoutem“. Pak jej sice zdravotní problémy na čas ze světa literatury odvedly, ale Jiří Němec se dokázal vrátit a napsat dokonce knihu „VILÉMKY ČILI TAKHLE NĚJAK TO BYLO.“

V ČAJi předkládá nám čtenářům pěti povídek (str. 3-10).

Určitě si v ČAJi nenechte ujít zajímavou studii **JOSEFA JINDRY** ke 140. výročí úmrtí Václava Šolce (**VÁCLAV ŠOLC -BÁSNÍK GENIÁLNÍHO TALENTU**), dalšího ze soboteckých rodáků. V příspěvku najdete celou řadu zajímavostí i třeba ze soukromého života autora nejen sbírky Prvosenky (str.11-15).

Rozhovor tentokrát ČAJi poskytl **Jiří BRUTHANS**, organizátor literární soutěže **O NEJLEPŠÍ ČESKOU BÁSEŇ**.

Jeho názory, poznatky a zkušenosti se sedmi ročníky soutěže jej přivedly k zajímavému poznání:

„**PŘESTAŇ PSÁT A STANEŠ SE BÁSNÍKEM**“ (str.17 – 19).

ČAJ doplňuje i básně **ZLATY ZÁKOUTSKÉ** (str.15 a 19) a v úvodu zve k červencové literární hostině báseň **VÁCLAVA TESLÍKA** „**POŠETILOST STARCŮ**“.

A pokud byste necestovali po světě, můžete využít nabídku **KNIHOVNY VÁCLAVA ČTVRTKA V JIČÍNĚ**, která vás i o prázdninách zve na svoje akce v rámci **LITERÁRNÍHO FESTIVALU v ZAHRADĚ POZNÁNÍ** (viz str. 20).

Hezké počtení přeje
Václav Franc

ČAJ pro chvíle pohody

č.58 , červenec 2011, ročník X

Vydáno 5. července 2011 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

HOST ČAJe:

Jiří Němec, přezdívaný Wilson.

Narodil jsem se v Prostějově v roce 1954 a je mi tedy 57 let (v květnu 57). Psát jsem začal již na základní škole. Vrhл jsem se tehdy do psaní sci-fi románu po vzoru J.M Trosky. Chtěl jsem napsat pokračování jeho knihy Planeta Leon. Skončil jsem tenkrát první kapitolou ve které jsem vypráskal všechny své nápady, původně připravené pro celou knihu.

Napsal jsem útlou knížku vzpomínek na mládí prožité v pohraničí 60. let VILÉMKY ČILI TAKHLE NĚJAK TO BYLO a právě v těchto dnech dokončuji pokračování NAKONEC OLOMOUC. Sem tam napíšu nějakou básničku, povídku a nebo říkánku.

Jsem ženatý, mam dvě dospělé děti. Po operaci páteře (nádor v míšním kanálu) jsem v roce 2003 zůstal na invalidním vozíku a jsem v plném invalidním důchodu. Hlavu mám naštěstí v pořádku a tak, pokud mám chuť a nějaký nápad, píšu.

V roce 2007 jsem vydal útlou knížku vzpomínek na mládí „Vilémky-čili takhle nějak to bylo“. Nyní jsem dokončil pokračování Vilémek, a píšu povídky. Vilémky dokonce Český rozhlas Olomouc zpracoval do čtyř rozhlasových pokračování.

5 x Jiří Wilson Němec

DÝMKA

Leoš Pecha se nedočkavostí celý chvěl. Tak moc se těšil do práce. Těšení se do práce u něj bylo něco mimořádného. Jeho nadřízený, kastelán zámku Vilém Vopička, měl ještě do minulého týdne na Leoše oprávněnou zlost. Kam ho postavil, tam stál, úkol splnitelný lehce za hodinu, mu trval půl dne. Čtyřikrát za minulý měsíc přišel do práce pozdě, prý zaspal, už má na triku jedno Áčko, a jestli se zapomene ještě jednou, dá mu bez milosti výpověď. Čert vem, že jeho otec je Vopičkův kamarád. Takhle to fakt už dál nejde. Leoš má čtyřadvacet let, nedodělal vysokou a než najde nový směr svého vývoje, stará se o sbírku dýmek. Tedy ne jenom, spíše okrajově, ale péči o ně má rovněž v náplni práce. Pravda, Leoš se do práce těšil, ale to jenom proto, aby měl všechny povinnosti co nejrychleji za sebou a mohl se odebrat opět do svého zakouřeného doupěte.

Zámek Jánský vrch tyčící se nad městečkem Javorník stojí za shlédnutí. Každé oko návštěvníka jistě potěší bohatý mobiliář a umělecké sbírky od renesance po biedermeier. Ovšem čím se sbírky zámku liší od jiných, je sbírka dýmek. Expozice je pozoruhodná kuřáckými potřebami evropského, amerického, afrického i orientálního původu. Je největší sbírkou v České republice a čítá dohromady asi tisíc dvě stě exponátů z 18. Až 20. Století.

Tolik stručná informace, jakou si můžete přečíst v kdejakém turistickém průvodci, nebo upoutávce lákající k návštěvě zámku stojícího na úpatí Rychlebských hor. Ale pojďme honem zpět k dýmkám a hlavně Leošovi. On totiž nejenom práci flákal, ale navíc překračoval přísné předpisy, k jejichž dodržování se upsal, před půl rokem, když mu hodný tat'ka sehnal tuhle práci. Leoš si téměř každý den bral domů jednu z uložených dýmek a doma potom, zamčený ve svém pokoji, dýmku naplnil tabákem, uvelebil se do křesla a při bafání snil o dalekých krajích, ze kterých ta či ona dýmka pocházela. Snil také o krásných dámách, jejichž kypré proporce se na mnoha dýmkách s erotickými výjevy objevovaly. Nutno říci, že každou dýmku vždy pečlivě vyčistil a vrátil zpět na své místo, do vitríny na prohlídkové trase, častěji však do depozitáře.

Toho osudného dne se rovněž pohodlně usadil do křesla a zálibně si prohlížel dýmku, kterou si přinesl dnes. Dýmka, pocházející odněkud z Holadnska z první poloviny osmnáctého století. Hlavička porcelánová s motivem typické holandské krajiny, troubel pravděpodobně ze vzácného dřeva

dovezeného z původního domova dýmek, z jižní Ameriky. To bude báječné pokouřeníčko, těšil se Leoš, když dýmku plnil voňavým tabákem. Nohy si položil na malý taburet, škrtl dlouhou krbovou zápalkou a mocně potáhl. Jen co z úst vypustil první oblak voňavého kouře, stalo se cosi nevidaného. Já vím, teď si mnozí pomyslí, že tohle se může přihodit jen v pohádkách pro děti, ale nic naplat, tohle se skutečně přihodilo. Totiž oblak dýmu se během vteřiny zhmotnil, podobně jako pověstný džin z Aladinovy lampy. Tenhle měl matný nevýrazný obrys lidské postavy. Zato řeč kouřového ducha byla naprosto zřetelná. Zjevení mělo hlas laskavý. Mužný bas říznutý sametem přikoval Leoše v křesle. Prvotní zděšení z toho, co se děje, jej rychle přešlo.

„S džinem pana Aladina nemám nic společného mladý muži, i když stejně jako on i já plním přání. Ta, která jsem schopen splnit, jsou jen zcela specifického druhu. Sice nejsou jen tři, jak bývá v těchto končinách zvykem, ale ani neomezená. Ani tě nenechám hádat a rovnou prozradím, že mnou splnitelných přání je dvanáct. Tucet. Tak tomu množství tady říkáte, ne?“ Voňavé kouřové cosi se vlnilo před Leošem, který se do této chvíle ještě nezmohl ani na povzdech. „Tak řekni Leoši, co by sis přál?“ Leošovi, kterému mezitím dýmka v dlani vyhasla, zíral stále do kouře a hlesl: „Peníze. Chci peníze. Chci aspoň milion korun. Ne milion, chci sto milionů a místo korun by mohly být Eura.“

„Říkal jsem, že mohu plnit jen specifická přání. Peníze ani zlato, či drahokamy, bohužel mezi nimi nejsou.“

„Tak štěstí a zdraví do sto dvaceti a ...“

„Zadrž, zadrž, bohužel, ani plnění těchto přání nemám v repertoáru.“

„Co si teda můžu vlastně přát?“ Zklamaně poznamenal Leoš.

„Ženský.“

„Jak ženský?“

„No, jak bych to řekl... Máš dvanáct přání, tedy můžeš si přát dvanáct žen.“

„Počkat, a co bych s nima měl jako to, dělat?“

„Ty nevíš, co si počít s krásnou ženou?“

„Já si můžu přát nějakou konkrétní ženu?“

„Ano. Přesně jak říkáš. Pomyslíš na nějakou, řekněme dámu, se kterou by ses chtěl pomilovat, ale ve skutečnosti je ti zcela nedostupná, zapálíš si tuhle dýmku a já zařídím, že přesně ta, kterou budeš chtít, s tebou stráví dvanáct hodin, řekněme od šesti do šesti, tedy od osmnácti do šesti. Pak zmizí. Ale po tu dobu ti splní jakékoli přání, samozřejmě přání týkající se sexu. Dobrý ne?“ Duch, Leoš nevěděl, jak by jej měl nazývat, se pobaveně uchechtl a dál se převaloval v Leošově pokoji.

„Co třeba, třeba nějaká super sexy herečka, tu bych si mohl přát?“

„Jistě. Jakou jen chceš. Českou, Americkou, současnou, nebo už nežijící, to je jedno.“

„Třeba Marilyn Monroe?“

„Ano.“

„Tu, no jak se jmenuje..., Nicole Kidman, nebo Pamelu Anderson? A co zpěvačku Pink?“

„Samozřejmě, Nicole, Pamelu, Pink, či jakoukoliv jinou,“ odpovídal trpělivě kouř.

„A co třeba nějakou, co si ji vymyslím jenom v hlavě, Ta by se mnou byla taky?“

„Pochopitelně. Jak jsem řekl, každá, jakou si v mysli definuješ. Pak stačí už jen říct docela stupidní kouzelné slůvko TED a budeš ji tu mít. Bude zde jen pro tebe a bude dělat vše, o co ji požádáš. Tak co, bereš?“

„Beru, беру, jasně že беру. A co bude potom? Sršel zvědavostí Leoš.

„Kdy potom?“

„No až ta přání vyberu.“

„Pak už nebude nic. Další přání by mohl mít zas jen někdo další, někdo jiný. Ale ty si zapamatuj! Co teď řeknu je velice důležité! Těch přání máš fakt jenom dvanáct. Pokud si dýmku zapálíš po třinácté a pomyslíš na nějakou ženu, ať bude jakákoliv, ve skutečnosti přijde smrt. Pro tebe.“

„Jasně, to se neboj, já si dám pozor. Čárky, budu si dělat čárky tady na futro,“ plánoval už teď mladík a hlavou mu pochodovala celá škála žen a dívek, na které kdy pomyslel a teď, teda jestli to funguje, jestli se nejedná o nějaký podfuk, nějaký trik, žert kamarádů, může kteroukoliv z nich mít.

„Tak ujednáno,“ pronesl kouřový oblak a vzápětí se rozplynul po místnosti.

Leoš, ač by mohl rovnou mít v posteli nejatraktivnější ze světoznámých krasavic, na jakou jen pomyslel, překvapivě pro první pokus zvolil sousedovic Veroniku. Má dvacet, nikdy pro něj neměla ani slůvko pozdravení. Přitom je tak úžasně sexy, blondatá krasavice ladných tvarů chodí už přes rok s tím blbem Arnoštem z Fořtu. Arnošt je metrosexuální vůl, ale Veroniku mu strašně, příšerně záviděl.

Tak teď se uvidí. Intenzivně na Veroniku myslel, zapálil dýmku a řekl TEĎ. Ze samé nervozity měl zavřené oči. Pomalu je otevřel a zalpal po dechu. Veronika s bohatě rozčesanými vlasy jenom v krajkovém negližé, stála uprostřed pokoje, nádherně se na něj usmívala a řekla docela mazlivě: „Ahoj Leošku.“ Leoš, který do téhle chvíle měl jen dvě nemastné neslané sexuální zkušenosti se spolužačkami na veřejnosti, obojí po mejdanech, kdy byl tak namol, že si z těch zážitků stejně nic moc nepamatoval, se rázem pohyboval v sedmém nebi. A nutno říci, že tohle sedmé nebe bylo úžasné. A tak není divu, že Leoš, sice totálně vyčerpaný a nevyspalý, přece jen chvátal ráno na zámek a bez reptání plnil všechny úkoly a povinnosti vyplývající z jeho pracovního zařazení. Zapůjčenou dýmku z depozitáře si ponechal doma a netrpělivě čekal na třetí hodinu odpoledne a už mazal jako splašený domů. Obýval vlastní jedna plus jedna, které mu zařídili rodiče a ještě navíc platili převážnou většinu poplatků souvisejících s bydlením. Mladý pán se vlastně ze svého jen stravoval a to ještě ne vždy. Starostlivá matka mu prala, vystrojovala víkendové obědy a Leoš si žil, jak se říká, jako prase v žitě. A teď ještě tahle nečekaná vymoženost.

Leoš pravidelné noční radovánky vynechal jen dvakrát, kdy musel zůstat déle v práci a potom byl už tak zmožený, že na jakékoliv hrátky s kýmkoliv neměl ani pomyšlení. Nemá smyslu činit zde nějaký výčet dam, které za půl měsíce prošly jeho pokojem a které sevřel ve své náručí. Fakt je, že narůstající únava se na jeho výkonnosti začala podepisovat. Po jedenácté úžasné noci s luxusní dámou, kterou zná z televizní obrazovky každý a která nezůstává už několik let ušetřena pochvalných chlapských řečí v hospodách, si Leoš řekl, že je čas, dát si před posledním přáním pauzu.

Po třech dnech se již opět cítil připraven. Pečlivě zvažoval, kterou krasavici pro finále zvolit. Nakonec, po dlouhých úvahách, zvolil černovlasou dračici, o které bulvár ochotně psal, jaká že je v posteli divoká a kolik mužů už dokázala přivést téměř až do nebe. Jak jindy lže, bulvár tentokrát nelhal. Leoš s ní prožil něco úchvatného. Jestli předcházejících jedenáct sexuálních zážitků bylo famózních, pak tenhle byl umocněním všech snad na třetí. Ne na třetí ne, zamyslel se Leoš a chtivě se usmál. Na dvanáctou. Už v sedm ráno po splnění posledního přání věděl, že se s tímto konečným stavem nesmíří. Dýmku, kterou to ráno vracel zpět do depozitáře, nesl odpoledne zase domů. To s tou smrtí bude nejspíš nějaká blbost. Co se mi může stát? Chtíčem smyslů zbavený se usadil do křesla, poprvé za celou dobu pomyslel znovu na stejnou dámu, na tu poslední dvanáctou a labužnický si zapálil.

Pro policii to byl zprvu neřešitelný případ. Leoše, který nepřišel už třetí den do práce a ani doma se neukázal, šli hledat a pochopitelně, že první cesta vedla do jeho bytu. Našli ho sedět se ztuhlou tváří. Jeho ruce svíraly vyhaslou dýmku. Vzhledem k tomu, že nebylo možné určit na místě příčinu smrti, ani to, zda jde o přirozenou smrt, nebo zda se nejedná o vraždu, byla nařízena pitva a kriminalistickým zkoumáním prošla i vzácná dýmka.

Expert kriminalistického ústavu nakonec příčinu smrti našel. Dřevěná trouba dýmky byla vyrobena z vzácného dřeva stromu rostoucího jen v jihoamerických pralesích. Dřevo bylo napuštěno smrtelným jedem curare, pravděpodobně indiány od povodí Orinoka. Tenhle jed člověka usmrtí do pěti minut. Zasažený člověk se kvůli totálnímu ochrnutí dýchacích cest udusí.

Tenhle závěr ostatně potvrdil i patolog. Jen nikomu nebylo jasné, že ač člověk zasažený tímto jedem umírá za strašných bolestí a v křečích, se Leoš ve chvíli smrti tak blaženě usmíval.

DĚDEČEK

Bára Kočí se vracela domů vysloveně nadšená. Blahořečila svému manželovi, že vynaložil značné úsilí a přesvědčil ji k tomu, aby po dlouhé době společných, víceméně nudných víkendů, věnovala jeden sama sobě a načerpala nové myšlenky, impulsy a odreagovala se od nebezpečně se rozrůstající frustrace ze života ve vilové kolonii poblíž krajského města. Před čtrnácti dny se manželovi zmínila o možnosti absolvovat v rekreačním středisku Vystřkov nedaleko městečka Žulová relaxační pobyt spojený mimo jiné i s absolvováním indiánské sauny. Bářina kamarádka Vlasta jí totiž o tomto pobytu nadšeně vyprávěla a lákala ji, aby jela s ní. Bára se sama před sebou nebyla schopná rozhodnout, opakovaně se ptala na názor manžela. Jarek Báře ihned řekl, že udělá jediné dobře, když pojede. On je věčně v práci. Jako úspěšný podnikatel má pracovní dobu neomezenou. Ráno odchází z domova kolem osmé a jen výjimečně se vracel před desátou večerní a to ještě leckdy sedl k monitoru a do druhé, ba i třetí ráno se mořil různými smlouvami, vyhláškami, a změtí zákonů a jejich novel. Na

manželku neměl čas. Počít dítě se jim už delší dobu nedařilo, poslední dobou už spolu ani nespali a Bára se pochopitelně doma zoufale nudila.

„A fakt si myslíš, že mám jet?“

„No jasně. Jed'. Já mám stejně víkend zabitej. Musím pracovně do Prahy, potom nějaké resty z minulého měsíce a ještě bych se měl zastavit za matkou alespoň na skok. Volala, že je marod a já tam nebyl už přes měsíc. Mám to po cestě. Takže klidně se sbal a jed' si to užít,“ Jarek mluvil rozumně a tak nakonec zavolala Vlastě a svou účast potvrdila.

A teď, plná dojmů se už nemohla dočkat, až Jarkovi vypoví vše o těch úžasných nových věcech, které jí rozšířily obzor a zcela jistě nasměrovaly její budoucí činy. Jarek byl naštěstí tentokrát výjimečně doma a tak jen co v předsíni odložila svá zavazadla, už halasně referovala o svých úžasných zážitcích.

„...no a to není všechno, to nejlepší teprve přijde. Vlastně hlavně kvůli tomu jsme tam jeli. Indiánská sauna! Něco fantastického. To je ti obřad, oni tomu říkají obřad INITI, rozumíš, jsme tam jenom ženský a je to něco jako parní sauna v indiánském teepee, ale tam se člověče čistí nejen tělo, ale hlavně duše.“

„Cože se tam čistí?“ zpozorněl Jarek.

„Duše. Víš, initi slouží hlavně k očistění mysli či duše. Indiáni jej chápali jako zbavení se zlých duchů a přivolání bytostí dobrých.“

„Prosím tě, o jakých zlých a dobrých bytostech to tu meleš?“ Pragmaticky založený Jarek na žádné duchy a vůbec jakékoliv bytosti, Bohem počínaje a sudičkami nebo čerty konče nikdy nevěřil a naopak, byl zapřísáhlým odpůrcem všech vyznavačů podobných mystériezních praktik, seancí a podobně. A jeho Bára mu teď začne vykládat cosi o dobrých a zlých bytostech v těle.

„Náhodou, abys věděl tak kdybys zkusil co já, tak budeš taky nadšený,“ odpověděla mu uraženě Bára.

„Tak mi to prosím tě popiš, co jste to tam vlastně dělali, řekni, čím vám blbli hlavy,“ se značným despektem vyzvídal Jarek.

„Tak všechny jsme si svlékly šaty, pak jsme odložily své osobní předměty na hliněný oltář, sundaly si všechny šperky a brýle. Tak se nespálí. Vůdce obřadu...“

„Jakej vůdce obřadu? Vy jste tam byly nahé a měly nějakého vůdce?!“

„Ale to se jen tak říká. Vůdce je samosebou taky ženská. Tak vůdce se pak do teepee proplazil první na místo, ostatní za ním, dokud jsme všechny neseděly v kruhu čelem ke středovému otvoru. Na dřevěných vidlicích jsme přinesly dědečky a vchod se uzavřel.“ Bára se při vzpomínce na zážitek až zasnula.

„Bavíme se pořád o sauně, nebo už mi jen popisuješ grupáč se starejma dědkama?“ ozval se podrážděně manžel.

„Ty seš fakt blbej. Na co hned nemyslíš...“

„Tak co jste tam měli nahaté s dědkama v sauně?“

„To jsou kameny, rozumíš? Šutry, no a těm se při tom rituálu říká dědečci, to pro jejich sílu. Seděly jsme v kruhu, uprostřed jsme viděly jen jiskřičky běžající po žhavých kamenech. Všechny jsme cítily obrovskou sounáležitost s ostatními přítomnými. Vůdce nás vyzýval, zda si některá nechceme na některého dědečka sáhnout. Potom kameny polil vodou a to se začala z dědečků uvolňovat pára. Víš, a když jí bylo moc, křičely jsme, to jsme se už dřív naučily, pokřik „HIJA PILAMAJA“ to znamená ne, děkuji, nebo „HO PILAMAJA“, to zase je ano, děkuji. A potom jsme těm rozpáleným kamenům, těm dědečkům vyprávěly o traumatech z dětství, o problémech v manželství a tak dále. Polévaly je studenou vodou a pak ti jeden praskl, protože slyšel příliš mnoho traumat. Ony některý holky...“

„Zadrž, zadrž. Barčo, prosím tě vzpamatuj se. Posloucháš se, co říkáš? Větší pitomost jsem v životě neslyšel. Ty vážně věříš tomu, že nějaký blbej šutr vnímá, co mu povídáte za kraviny a ještě pod tíhou informací rupne? Fakt tomu věříš? Protože jestli tomu věříš, pak vážně jdu volat psychiatrovi, nebo rozvodovému právníkovi. Báro, hned uznej, že ten šutr praskl z ryze fyzikálních důvodů, kvůli rozdílu teplot. Jestli hodláš trvat na něčem jiném, tak se fakt rozvedu. Já s magorem žít nehodlám.“ Rozčilený Jarek by možná spíše snesl nevěru, než že by jeho žena podlehla bludům. Jeho přísně vědecky pracující mozek nebyl schopen pochopit, že jeho manželka zažila něco, co ovlivnilo její jindy normální uvažování natolik, že je schopna věřit takové do nebe volající pitomosti.

„Ale Jaroušku, víš, kdybys tam byl, tak bys taky zjistil, že mezi nebem a zemí je spousta věcí, které věda vysvětlit neumí a zrovna jak jsme seděli s dědkama tak...“

„Dej mě pokoj s dědečkama. Já ti to předvedu hned, jak šutry fungují. Pojd'!“ Jarek odvedl Báru za dům na zahradu. Posbíral kolem okrasných keřů pár kamenných valounů, rozdělal pomocí benzínu oheň, rozpálil dřevěné uhlí a během chvíle měl dost žhavého, a tak k uhlí přihodil pár posbíraných kamenů. Držel manželku za ruku a hleděl do řezavých uhlíků. Uražená Bára začala cosi mumlat, vydávala nějaké mručivé zvuky, kolébala se do rytmu těch svých monotónních zvuků a také začala divoce pohazovat hlavou.

„Přestaň blbnout a polej ty šutry, ať vidíš, že vlhkej šutr praskne, aniž mu cpeš do těla traumata.“

Bára poslechla. Vzala stříčku na polévání dřevěného uhlí a polila kameny v ohni. Po chvíli se ozvala suchá praskavá rána a Jarek se sesul k zemi. Jeden z valounů pukl a kousek z něj jako projektil vystřelil z ohniště a zasáhl Jarka přímo do spánku. Byl okamžitě mrtvý.

Prý nešťastná náhoda. My však víme, že tak to dopadá, když naštvete dědečka.

RYCHLÍK

Běžím. Rytmus kufrů míhajících se kolem mých kolen je, dá se říci, pravidelný. Pravidelný je i můj dech-zatím. Váha kufrů se zvětšuje přímo úměrně délce dostihu. Co deset metrů váží vždy jednou tolik. Klid Jiříku, klid. Hvízd píšťalky se ještě neozval. A i kdyby, to přece nemůžu nestihnout. To ti ten pitomej vlak nemůže udělat, aby odjel bez tebe.

Už to není daleko. Padesát, možná i méně metrů. S těma kuframa to není blíž než na měsíc. Zrychlují. Zátopek by bledl závistí. Závěrečné schody nahoru z podchodu беру po dvou. Někde vpředu se ozval nemilosrdný, zlověstný hvízd píšťalky. Potřeboval bych křídla. Místo nich mám dvě nemotorná zavazadla. Je fyzikálně vyloučeno, aby těch pár košil a zubní kartáček, vážily metrů, ale je tomu tak.

Souprava přede mnou se pomalu hnula z nástupiště. Mít tak zuby u sebe, skřípu hlasitěji než ona. I kdybych v téhle vteřině doběhl, co udělám s tou batožinou, abych mohl naskočit na stupátko, k čemuž potřebuji k hbitým nohám i volné ruce, nevím. Tím spíše, že dobíhám vzdalující se poslední stupátko posledního vagonu posledního vlaku posledního možného dne mého odjezdu.

Nevidím. Oslepl jsem potem. Neztéká jen do očí, ale copak se mohu otřít s tunou v každé ruce?!

Nevím, co se stalo. Buď vlak nečekaně přibrzdil, a nebo jsem tak dobrý běžec. Stáhl jsem náskok rychlíku na pouhou půlku koňské délky. V plicích mám cirkulárku. V běhu házím jeden kufr kupředu na místo, kde mlhavě tuším poslední stupačku. Uff! Sláva! Jeden kufr už se veze. Druhý mě však okamžitě vykolejil z rovnováhy a já už nemůžu. Vzhledem k tomu, že vzdálenost mezi posledním vagonem a mou maličkostí je náhle propastí zvící půlku Macochy, loučím se s kufrem, rychlíkem, nadějí i se silami.

„Máš to marný!“ slyším škodolibě vysměvačný hlas kdesi za zády. Skončila rovná plocha dlážděného nástupiště a já změnil sprint na překážkový poloběh mezi výhybkami.

Když vlak nečekaně zastavil a začal stejně nečekaně couvat po jiné koleji na vedlejší nástupiště, cosi se ve mně zlomilo.

Po zaplacení pokuty, nalezení místenkového místa, seřízení špatně jdoucích hodinek a ujištění se, že teď už opravdu sedím ve správném vlaku, jsem tiše a jenom pro sebe úlevně vydechl: „Vole.“

SALÁT

Už je to pět, nebo ne počkejte, šest, no jo, šest let. Tak letos jsem se teda již šestým rokem zúčastnil soutěže o nejlepší štedrovečerní bramborový salát. Škarohlídové by možná řekli, že je to jenom další vymyšlený důvod štamgastů, jak zdůvodnit doma, proč i na štědrý den dopoledne jdou do své oblíbené hospůdky. Skutečnost je ovšem prozaičtější. Na štědrý den dopoledne do hospody tato parta chodila už dávno předtím, než se zavedla memoriálová salátová tradice.

Jednou Vašek Prchal, poté co si objednal první ze svých tradičních tří piv, hrábl do igelitky a k pobavení všech se na stole objevila plastová miska plná bramborového salátu.

„A tož chlapi, moja si myslí, že se jí ten letošní salát docela povedl a já si to myslím taky. Tak vám nesu trošku na košť.“ Vašek kývl na hospodského: „Imro, dej nám sem pár vidliček, ať se v tom nehrabeme rukama.“

O rok později, aniž kdokoliv cokoliv organizoval, nebo někoho k něčemu vybízel, se na tomtéž stole v tomtéž dopoledním čase objevily hned dva saláty. Jeden s majonézou, druhý bez ní. Prý pro porovnání, který je lepší. Ale dalšího roku se Vašek nedomohl. Zákeřná nemoc jej sklátila a šlo to rychle. V půli prosince, už nevím kdo, řekl, že když nepřinese salát Václav, přinese tedy on, právě na Václavovu počest. Diskuse u pívka se rozproudila a netrvalo dlouho a byla vymyšlena akce s honosným názvem Memoriál Václava Prchala o nejméně chutnější vánoční salát.

A hned na prvním ročníku se sešlo salátů více než deset. Pravidla má soutěž jednoduchá. Organizátor vybere od příchodích soutěžících kolem půl desáté dopoledne sklenici salátu a tomu přiřadí číslo. Po desáté je příjem salátů ukončen, hospodský s organizátorem přichystají vánočně vyzdobenou tabuli a na ní jsou pěkně seřazeny jednotlivé saláty na talířích očíslovaných cedulkami. Hodnotí se škálou bodů jedna až deset, přičemž deset je nejlepší. Hodnotitelem jsou nejen dodavatelé salátů, ale i další příchodí. Každý obdrží hodnotitelský arch, tužku a samozřejmě vidličku a už to jede. Po půl dvanácté je hodnocení ukončeno, body sečteny a ve dvanáct se z anonymních čísel, vyloupnou konkrétní „salátníci“. Nejzábavnější je čas, během ochutnávky.

„Chutnals už trojku?“

„Trojka mě, člověče, moc nejede. Sou v něm houby, asi šampiony nebo nakládané hříbky a to já nemusím, ale devítka, zkus devítku, ta má něco..., no však poznáš.“

„Devítka dobrý, ale ne na dnes. Dyt' je v ní salám!“

„Tak to mě salám nevádí, stejně večer bude řízek na talíři chrochtat. Kapra u nás jí jenom manželka.“

„Hmm, tak to u nás doma bezmasou tradicí držíme.“

Saláty jsou si na první pohled podobné, ale při bližším ohledání začínáte zjišťovat rozdíly nejen ve vzhledu, ale hlavně v chutích. Úplně změnit chuť salátu je poměrně jednoduché. Stačí použít jiný druh brambor, přidat nastrohaných jablek, vylepšit kousky třeba hermelínového sýra. Hodně záleží na množství a kvalitě zeleninové směsi a samozřejmě finálové ochucování kořením a dalšími ingrediencemi. Taky není jedno, jestli je salát super čerstvý či je alespoň několik hodin uleželý. Prostě stačí málo a z výborného salátu uděláte průměrný nebo nejedlý a samozřejmě často lze z nechutného salátu mistrnými tahy docílit poměrně jedlou pochutinu.

Dodavatelé salátů často ani nepoznají ten svůj, jak jsou z té škály po chvilce zblblí. Od prvního ročníku však soutěží salát, který se všem ostatním vymyká. Jednak je vždy bez majonézy, bez jogurtu, smetany či jiného mléčného pojiva. Jsou v něm samozřejmě brambory a zelenina, ta ovšem v zajímavém složení a poměrech. A hlavně koření a čert ví, co ještě ze salátu dělá stravu dost rozpačitou. Tak tento salát jindy možná, ale na štedrý den? Nikomu nechutná. Však má také každý rok smůlu a končí beznadějně na chvostě.

Za těch pár roků už samozřejmě všichni vědí, že dodavatelem tohoto salátu je Mírek. Zatímco ostatní výrobky jsou v podstatě dopředu nepřidatelné, Mírkův lze poznat už od pohledu. Jeho každoroční smutek v očích po vyhlášení výsledků je nepřehlédnutelný. Nejhorší to bylo předloni, kdy, jak se při hodnocení ukázalo, skončil na lepším místě i salát kupovaný v nějakém supermarketu a který byl do soutěže dodán pro pobavení a původně jako důkaz, že není nad vlastní výrobu. Už jsem si říkal, proč se Mírek pořád zúčastňuje, když je výsledková listina k němu tak nemilosrdná.

„Mírku, kurník, tak který je ten tvůj? Máš ho tam vůbec letos?“

„To víš, že mám, ale neřeknu.“

Fakt je, že vzhled i chuť letošních salátů je velice vyrovnaná. Rozhodně nelze mezi nimi najít žádného outsaidra. Tak to jsme tedy vážně zvědaví, jakou inovaci Mírek udělal, že je nyní dopředu neodhalitelný.

Udeřila dvanáctá a je tu vyhlášení letošních výsledků.

„Vážení přátelé, letos jsme se rozhodli, že nebudeme uvádět pořadí a počty získaných bodů u salátů, které skončily na horším než desátém místě. Začneme tedy od desátého místa směrem k vítězi. Takže desáté místo a celkový počet sto dvacet šest bodů získává salát číslo čtyři a to jsou Holubovi. Gratulujeme. Na devátém“

Právě zaznělo jméno stříbrného účastníka. Mirek se mezi jmenovanými neobjevil, první bývá celkem tradičně salát Jardův, nebo výborný salát od paní Menšíkové a tak může být jeho útěchou, že mohl skončit třeba i jedenáctý a tedy někde v půlce pelotonu.

„Vítězem letošního ročníku Memoriálu Václava Prchala o nejchutnější vánoční salát se stává salát číslo šest s celkovým počtem sto osmdesát dva bodů a to je Miroslav Hlobil. Blahopřejeme a zde je cena.“

Brada spadla všem.

„Prosím tě, Miro, cos v tom salátu udělal jinak, že seš nejlepší?“ Mirkovi štěstím září oči.

„Já sem se salátem ani dřív ani teď nedělal nic, ale vyměnil jsem manželku.“

SRNA

„Tak si představ, Aničko, že dneska tam byla zase.“ Marek si sundával za pochodu z hlavy motoristickou přilbu, sundal rukavice a sedl ke kuchyňskému stolu.

„Kdo kde byl?“ Anička, zabraná do myšlenek, proč je vývarové maso v hrnci stále tak nemožně tvrdé, svého muže poslouchala jen jedním uchem.

„Srňka. Srňka Jóhana s dlouhejma nohama. Těsně nad třetí serpentinou na Červenohorský sedlo při cestě do Šumperka.“

„Já nevím, asi zkusím do toho hovězího vrazit hřebík. Dvoustovka by mohla stačit. Říkala Maruna, že prej to pomáhá.“

„Co pomáhá?“

„Vrazit hřebík do masa a ono změkne dřív. Proč, to nevím, ale prý to funguje.“

„No tak tam hřebík vrzni a uvidíš,“ doporučil Marek manželce.

„A tak co ta Jóhana? To bylo už pokolikáté, co ti vlezla do cesty?“ vrátila se k tématu, které načal Marek.

„Mně potřetí. Chlapům, co jezdí přes sedlo denně, už ale dělá problémy skoro furt.“

„A co si vzala tentokrát?“

„No co, co. Cigára, jako pokaždé. Vzala si do tlamy dvě partyzáanky, rovnou je rozžvýkala a teprve potom, jako princeznička, zavrtěla zadkem a uvolnila mi cestu. Je mazaná. A vybírává. Představ si, že i mlsná. Žere jenom cigára bez filtru.“

Marek si zapálil startku, labužnický vyfoukl kouř a zálibně sledoval svou Aničku, jak se otáčí kolem plotny. Měl hlad a už se těšil na svou zamilovanou koprovku. Jen aby maso co nejdříve změklo. Troška hladu za chvíli čekání stojí zato. A knedlíků si dá pět. Ne pět. Šest si jich dá. Však si je zasloužím, myslel si.

„Marku, a to ona vážně nepustí nikoho nahoru?“

„To víš, že pustí. Je chytrá. Představ si, že ona přesně ví, ve kterém místě musí vozidlo maximálně zpomalit. Než motor znovu zabere, tak v ten moment vleze do cesty a dál tě prostě nepustí. A už pozná podle zvuku, kdo jede. Jak si vytipovala zrovna tuto sérii vozidel, to fakt netuším. Ona prostě ví, že zrovna od těchto řidičů dostane cigáro. Tak rozumíš, ono to není nic tajného, že jo. Chlapy si to v bufetu u dršťkové řeknou. Někdo v Jeseníku, další v Šumperku. Slyšel jsem dokonce o pár šoférech, že jsou nekuřáci, ale pro Jóhanu v kapse cigára vždycky vezou. A ona to ví. Mrška. Asi se nechce dělit s kámoškama o krmelec,“ uzavřel Marek.

Dokouřil, šel si odložit motoristickou výbavu, umyl si ruce, přelétl očima noviny a to už volala Anička: „Maruna měla pravdu! Představ si, že maso už je měkký! Příště začnu krávu vařit rovnou prošíkovanou hřebíkama.“

„Vodič tepla,“ pronesl polohlasně Marek.

„Jakej vodič tepla?“

„Ten hřebík! Asi je dobrým vodičem tepla a maso uvnitř se proto uvaří rychlejc, myslím si,“ odpověděl Marek.

„Aha,“ zkonstatovala Anička.

Za čtrnáct dnů musel Marek do okresního města na úřady. Sedl na svou Jawu dvěstěpadesátku, zamával manželce, ta mu poslala vzdušný polibek, a už frčel, aby vše stihl. Úřední hodiny jsou nemilosrdné. Hlavou se mu honilo tolik problémů a úkolů, které čekaly na řešení, že na srnu Jóhanu,

jak jí všichni říkali, ani nepomyslel. To udělal chybu, protože Jóhana se náhle vynořila za třetí serpentinou, zatarasila mu cestu a odmítala jej pustit dál. Za jiných okolností by o nic nešlo. Marek by hmátl do kapsy bundy, nabídl srně její oblíbené, speciálně balené seno, a ona by jej milosrdně propustila. Ale dnes, jak spěchal, si cigarety nechal doma.

Jóhana fungovala jako hraniční závora. Odmítala se pohnout, jakýkoli úhybný manévř ihned odhalila a byla neoblomná. Bez cigaretového úplatku se nikdo ze zastavených dál nedostal. Leda by ji přejeli, ale to by zvládlo nákladní auto a ne osobní, nebo dokonce motocykl. A jako raritu by ji stejně nikdo záměrně nesrazil. Taková vysoká se přeci jen tak někde nevyskytuje! Vlastně ji měli všichni rádi.

Markovi nezbylo nic jiného, než se otočit, vrátit se zpět. Naštěstí ve Filipovicích byla otevřená restaurace, kde cigarety koupil a znovu se vydal na cestu. Tentokrát bez potíží. Jóhana, spokojená se dvěma cigaretami, milostivě odskočila bokem za svodidla a spokojeně zamířila mezi stromy.

Přesto tohle zdržení mělo za následek, že na Okrese vše nestihl a rozmrzele si uvědomil, že cestu přes jesenické kopce bude muset absolvovat za týden znovu. Když to vyprávěl doma manželce, za břicho se popadala, připadalo jí směšné, jak si obyčejná srnka dělá s motoristy, co chce.

Týden utekl jako voda a Marek opět vyjel na cestu. Tentokrát o poznání dřív. Měl ještě něco v Jeseníku a také se rozhodl, že tam zajde do oblíbené hospůdky a dá si kafe. Ne, že by mu káva doma nechutnala, ale tuhle hospodskou si vychutnával proto, že mohl během její konzumace klábosit s chlapama, se kterými se znal, ale viděl se s nimi málokdy.

„Už jsi jel tento týden přes sedlo?“ Zajímal se Bohdan Loun, zásobovač Jednoty.

„Nejel. Proč se ptáš?“

„A kdy pojedáš?“ vyzvídal Bohdan dál.

„Teď. Dopiju kafe a jedu.“

„Tak když budeš mít štěstí, čeká tě cestou překvápko.“ Bohdan se tajemně usmál, škrtl zápalkou a připálil nejprve Markovi a pak sobě cigaretu.

„Jaký překvápko, prosím tě? Mě nenapínej. Něco s Jóhanou, že jo?“ Bohdan byl ale neoblomný. „Překvapení má být překvapení. Ale jestli to vyjde, tak dej vědět. Zejtra k vám jedu do obchodu s pivem a sodovkama, tak snad se uvidíme. Čau.“

Tentokrát Marek nemyslel na nic jiného, než na mlsnou srnu. Beztak se to týká jí, myslel si. Třeba nějakou kamarádku stáhla a teď nad zatáčkou úraďují už dvě. No, ale to by bylo drzé vyděračství. Cigarety přece nejsou zadarmo! Copak já, že jo, já jedu jednou za čas, ale ti co tudy frčí denně? Ačkoliv to byly jen Markovy ničím nepodložené úvahy, málem se jimi nechal vytočit. Cítil, jak se mu zrychlil tep.

Do třetí serpentíny najížděl, jako vždy, opatrně. I tentokrát se mu zpomalení vyplatilo, protože Jóhana na něj čekala. Byla sama. Marek zastavil, sundal si koženou rukavici, hmátl po balíčku cigaret a jednu srnce nabídl. Jóhana si cigaretu z Markovy ruky vzala opatrně. Vsunula si startku mezi pysky jako nějaký kuřák a začala pokyvovat svou nádhernou hlavou a velikánské oči jí jen hořely nedočkavostí.

„Copak je? Snad nechceš zapálit?“ zeptal se z legrace Marek. Jak však vyřkl slovo zapálit, srna úplně povyskočila a znovu radostně zakývala hlavou a dokonce střihla ušima. Marek z kalhot vydobyl zápalky, škrtl a Jóhaně připálil. Jóhana, jako zkušený kuřák, mocně potáhla, koutkem tlamy vybafla oblak kouře, ukázala Markovi svůj bílý zadek a se zapálenou cigaretou v tlamě zvolna odkráčela do lesa.

Václav Šolc – básník geniálního talentu

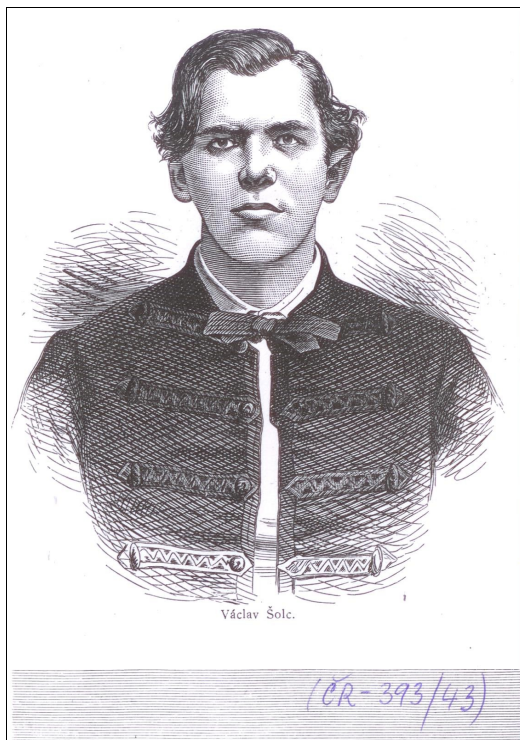
(Ke 140. výročí jeho smrti)

Starší generace asi zná, mladší generace spíše ne, ale přesto možná, ta nejmladší má něco málo na webu, ale básníci ze všech generací by měli znát Václava Šolce, vědět co napsal, čím oslovil kulturní veřejnost, čím celý národ, čím obohatil českou poezii. Znáť či aspoň tušit co jsou Naše chaloupky, co je Píseň o ruce mozolné, co je výzva Chátře, co znamená Písníčkář, co jsou Dědovy vrásky, co Sonety svatováclavské, co je to za lyriku Z perlové šňůrky, Gazely, Krvavé růže a proč a komu Písně o bledé dívce. A literární znalci, ti by měli vědět podstatně víc.

Takže od začátku: Václav Šolc – český básník s všeobecně uznaným geniálním talentem pro veršování, se narodil v Sobotce na "Šolcově statku" 23. prosince 1838. Statek vcelku bohatý, otec Jan dobrý hospodář, milující a obětavá matka Barbora, dva bratři, dvě sestry, z nich Václav druhý nejmladší, s bystrou a zvědavou hlavou, ale s plícemi, často podléhajícími zánětům. Vynikající pedagogové na sobotecké trojtřídce, ve čtrnácti do primy jičínského gymnázia (to ještě tam, co zrušil

Josef II. jezuity, ale zavedl tvrdou němčinu a po něm František Josef Bachův režim). Profesori se báli jako za normalizace, prof. Kazbunda si zakázal i české oslovení a ředitel Šir se po osmačtyřicátém začal podepisovat Schier. Šolc až do kvinty bydlel u Marie Strakové na Holínském předměstí č. 29, kde dnes stojí nová budova gymnázia, od sexty pak jeho bytným byl P. Ignaz Říha, Jičín-Město č. 31. (Zde čerpám mnohé z Karla Samšíňáka, OJKT 5+6/1999 a 1+2/2000). Literární, vlastenecký a všeslovanský kroužek studentů od půli studia měl v Šolcovi vedoucí osobu. V tercii (1855) mu zemřel otec (zápal plic) a Václav žil jen z dědického podílu. To už začal zkoušet verše. Svůj vzor, prof. Uhlíře, však brzo překonal.

Organizoval (dopisově i jinak) v Sobotce ochotnický kroužek spolu s přáteli rodáky, později velice slavnými a důležitými (např. dramatik F. V. Jeřábek, ředitel Zemského archivu F. I. Dvorský, primátor Prahy Jindřich Šolc, herec, novinář a strážce Tylova odkazu J. L. Turnovský a další.). V divadelním kroužku byla řada krásných dívek, což v Sobotce není neobvyklé, zvláště Fanyňka (1843) a Anička (1840) Pluhařovy (otec bohatý kupec) a Katuška Sokolová (dcera ranhojiče). Ta třetí ho odmítla, ale přesto se v pozůstalosti našla báseň *Až podruhé*, kterou asi dostala. A báseň *Větrník*, také z netištěné pozůstalosti, asi byla pro Fanyňku. Fanynce bylo sotva 14 let, zamilovali se a o pět let starší Václav s ní údajně chodil za město držet se za ruku a povídat krásná slova. Bohužel, ona byla slabá, křehká a stále vážná a smutná, usazená, Šolce ale milovala až do smrti (1915), o čemž jsou podrobné a zajímavé písemné důkazy. Postihla ji však vážná nemoc (chrlení krve) a byla určena k církevní službě a že se nevďá. Šolc se s ní v roce 1858 rozloučil 84 strofami velice dojemné básně – *Písně o bledé dívce* (celou báseň otiskl až Vrchlický v Poetických besedách Máje v r. 1906, jinak vybrané strofy jako *Bílá růže* v Prvosenkách). Jedno čtyřverší odhaluje skutečnost: "Starší sestra láskou kvetla, / mladší sestra láskou mřela, / přišla k nim má láska jednou, / oboum v oči pohleděla." Takže veselá, společenská a krásná Anička (o dva roky

Portrét Václava Šolce , fotografie dřevorytu, který byl zhotoven podle fotografie z Květů 1890.

mladší než Václav) se mu stala hvězdou a já to chápu tak, že i celoživotními bolestnými vzpomínkami. Ale o tom později.

Septimán Šolc posílá do Lumíru po příteli Jeřábkově své básně *Lavičky a Písně v bouři*, avšak vyjdou s autorským označením Jeřábkovým; redakce nevěřila, že by někdo dosud neznámý napsal takové básně. A ze Sobotecka, odkud byl i Jeřábek, který v Lumíru také publikoval obdobné básně. Sice se za dva měsíce redakce omluvila, ale pro Šolce to bylo jako urážka a veliká rána a zklamání pro jeho nešťastnou impulzivní, výbušnou a ješitnou povahu, prudce se střídající se dny hlubokého smutku, stísněnosti, depresí a samotářství. I v tom je problém pochopení Šolcova života a jeho neuvěřitelných zvratů. V mladistvém období ovšem mocně převládala ta první stránka Šolcovy složitosti.

Mnoho faktografických údajů o Šolcovi lze vyčíst ze zbytků korespondence, kterou soustředili Karol Bílek + Eva Horáčková (Literární archiv 11/12, 1975/1977, vyd. 1981, s. 6-7). A v této korespondenci nalezneme dopis č. 13 z ledna 1860 od Václava Šolce Anně Pluhařové, dopis nápadný nejen oslovením "drahá" či vzpomínáním na společné chvíle a místa setkání, která se tím stala pro něj drahá, těšením na nová setkání, ale i plány do budoucna: obtížná maturita "...myšlenka však na Tebe, drahá Aničko, mě bude sílit, a kdybych umdlél, opětně křísiti a k další práci pobouzeti." A svěřuje jí tajemství (jakož i ona před tím učinila), které snad jí ne docela lhostejné bude: "...Chci totiž studovati profesuru; za tři neb čtyry leta jsem hotov a pak..." A také dopis pěkně končí: "...a nos mě v srdci i v mysli, jako Tebe v srdci i v mysli nosí Tvůj Václav." Docela pěkný, milostný i radostný dopis. Jako naděje na budoucí trvalý vztah!

Omlouvám se, že této jinošské části Šolcova života jsem věnoval tolik místa. Chtěl jsem ale připomenout, že český básník Václav Šolc ze Sobotky studoval právě v Jičíně a z jeho gymnázia posílal do časopisů básně, které se tiskly. Pro Jičín by to měla být čest. A také jsem chtěl předestlat k literárnímu životu Václava Šolce jeho mladistvé počátky, které pak jistě silně ovlivnily jeho lyriku, která je velikým básnickým dílem.

Šolc nastoupil do Prahy již jako obecně vnímaný začínající básník. Praha ovšem nekypěla tím vlasteneckým ruchem a literárním životem, jak si Šolc ještě v Jičíně představoval. Studium na Filozofické fakultě Karlo-Ferdinandovy Univerzity bral velice poctivě a přitom psal verše. Brzo se stal známým svou básní *Polskému národu*, kterou v originále i v překladu otiskl Dziennik Literacki. Souběžně vyšel v Boleslavanu epický cyklus *Uskoci* o boji jihoslovanských bratří s porobou. Tato tematika byla českými čtenáři velmi žádaná. Vydatný sled básní pokračoval v Boleslavanu, Obrazy života přijaly pokračování *Uskoků*. V září tohoto plodného roku 1861 v sociálně-vlasteneckých *Zpěvech svatováclavských* vyšla i báseň *Chátro*, která svou revolučností předběhla dobu: "Nuž, chátro, pryč žebráckou hůl, / a královský vem na se šat, / když na prosby jdou rány jen – / nuž, uč se sama kralovat!" A to v tomto roce byl podle dopisu F. I. Dvorského Šolc zjara několik měsíců v nemocnici. Ovšemže studium silně utrpělo, letní semestr zapsal a doplatil až v dubnu. Zbyla jen sláva mezi ošidnými pochlebníky v hospodách, propíjení otcovského podílu včetně grošíků za básně. Zřejmě využíval i obdiv žen. Pověst o tom se začala (náležitě zveličená a překroucená) šířit do Sobotky a láska s Aničkou dostala smrtelné rány, zvláště když Václav prakticky do Sobotky nejezdil.

Hned zpočátku roku následujícího vyšly v Obrazech života první *Ghazely*, orientální forma básně, zpravidla oslavující krásu věcí i šťastnou a obdivnou lásku. Šolc do této formy z velké části položil svou bolest a vzpomínky na bílou ruku milenčinu, a to s takovým hlubokým citem, že skladby patří nejen k jeho lyrickým vrcholům, ale i k vrcholům české milostné lyriky, té bolestné zvláště. Snad jen připomenutí:

”Přešťastný ten, v jehož srdce krásná lásky vnikne památka
a v jehož duši bleskem září věčných kmitne památka,
vždyť jemu, byť i oklamán na světě bloudil sám a sám...”

nebo:

”V mé ruce s tichou lásky vírou dlela bílá ruku tvá
a jako lístek lilie se chvěla bílá ruka tvá;
nad námi nebe sterých světél čaroleskem stkvělo se,
v mých očích však jen jediná se stkvěla bílá ruka tvá;
já líbal ji a horoucně pak k zbouřenému srdci tisk”...”

Z dlouhé řady básní ještě roku 1862 a pak roku 1863 stojí za připomenutí sociální verše *Harfenice* a *Kytkářka*. Ostatní básně mají sice dobový význam, ale k připomenutí nejsou závažné. Ovšem – stalo se – v srpnu roku 1863 se Anička Pluhařová provdala za Josefa Bareše, revírníka z Křižánku, o 14 let staršího. Je to jako kdyby krásná a bohatá Pluhařova dcera na něco dlouho čekala, stejně jako její sestra Fanyňka, která – vyzdravěná – odmítala všechny nápadníky. A v září v Rodinné kronice vyšly tři nové a překrásné, uslzené Šolcovy gazely. Snad jen závěr jednoho z nich :

”Však to i věz, když zda mě miluješ, jsem k Tobě děl,
mě líbajíc že’s sladce promluvila: Ty to víš.”

Po Aniččině dalším životě jsem zatím nenalezl stopy. Zda byl Šolc na její svatbě v Sobotce, těžko říci. Ale Neruda vzpomíná na geniálního básníka v Národních listech 15. června 1890 asi takhle: Když mně Šolc vrátil dlouho vypůjčenou knihu, nalezl jsem v ní v papírku úlolek rozmarýny a na papírku nápis: spadlo jí se svatebních šatů. Když jsem mu to vrátil, přijal mlčky, zamyšlen. Pak se usmál a jako by ho to pobavilo: – Zdalipak víte, že mě pro tohle chtěl policajt sebrat. Stál na svém, že jsem ze země zdvihl nějaký šperk. Později Šolc zpustnul. A Neruda glosuje: ”Kdo ví, nebyly-li těžkou příčinou ty svatební šaty...” Jsou to vše jen vzácné náhody?

Šolc už na konci roku 1863 neměl z čeho žít. Na jaře 1864 napsal ještě naléhavě burčující vlastenecké *sonety*, vytýká v nich společnosti, městu Praha, národu, že se nestará o obrodu a nestaví pomník svým dávným hrdinům a jiné útočné motivy. (”Nač hlučíte již stále: sláva, sláva! / vždyť pustá stojí ona mohyla, / již krví sláva vaše skropila / a dvoustaletá hanbou kryje tráva.”)

Pln zoufalství a nezastírané ”básnické bídy” píše v květnu do Rodinné kroniky známou báseň *Písničkář*, jejíž poslední odstavec si přál dát na hrob jako epitaf (pro upamatování jen poslední její verše: ”Zde láska naše jeho pochovala, / bohatec, žebrák, král i hodnostář, / všech po smrti mu zvučná hlučí chvála, / že za živa byl slavný písničkář.”) Připomeňme si ještě, že tehdy označení písničkář znělo hanlivě. Naopak dnes, kdy slovo básník je ”slušným” lidem podezřelé...

Tři roky kočovných divadelních společností, obživa krutá a následky na zdraví. Vyčerpaný a tělesně zlomený a nemocný se vrací vyléčit do Sobotky k ”mamičce”. Praha na něj zapomněla, neslyšela jeho

pr/1/č.14812 : Podobenka "bledé dívky" Františky Pluhařové. Laskavě zapůjčeno Regionálním muzeem a galerií v Jičíně z pozůstalosti Karla Samšíňáka - pr/1/ č. 14812. Jakékoliv další zveřejňování bez smlouvy s RMG Jičín podléhá finanční sankci!

prosby o pomoc a jeho SOS. Ale on se v půli roku 1867 vrací na vrchol Parnasu nesmrtelnou básní *Naše chaloupky*. ("Chaloupky tiché, buďtež požehnány!...")

Po pekle kočovníka je Šolc docela jiný. Dává se přesvědčit od přátel k vydání svých básní knižně a skutečně se stará, dokonce zajde za hraběnkou Kounicovou z Března s prosbou o finanční podporu a ta mu je přislíbena. Ještě hodlá napsat několik nových básní, aby v knize – Prvosenkách – nebyly jen básně již známé. Dokonce na zimní semestr 1868 se dává znovu zapsat na fakultu, ale – ač s podporou – opět ho strhne život hospod. V Sobotce opět spolupracuje s ochotnickým kroužkem. A píše. A že nemá peníze na obživu, musí třeba nové díly *Sonetů svatováclavských* prodat do časopisů. Jsou to krásné, dokonalé a vlastenecké sonety a Šolc je tím básníkem, který po dlouhých letech od Kollára vytváří jinou než trochejskou formu, moderní, čtivou. A to je další přínos české poezii: oživení sonetového tvaru básně. Např.: "Ku srdci ránu tu jí zasadili, / že krvácela dvoustaletý věk, / svůj nahý nesouc na pospasy vděk, / by lační supi hlad svůj nasýtli."

Světovzor ještě v červenci 1868 tiskne cyklus *Hajduk Marko*, opět na jihoslovanské téma. Dosud ještě netištěné verše teď vcházejí do Prvosenek: Další Sonety svatováclavské, gazela, přenádherný lyricky, bolestný cyklus *Z perlové šňůrky* ("Mé srdce bylo k Tvému připoutáno / tou zlatých citů šňůrkou perlovou,...") a výběr z prvotiny *Písně v bouři*.

První vydání bylo na konci roku 1868 realitou. Vlídne je přivítal Hálek, Neruda uvítal Šolce mezi básníky. Po vyjití Prvosenek byly otištěny dvě vrcholně sociální básně : *Dítě z ulice* (pražský sirotek – proletář padá na barikádách 1848) a hlavně *Píseň o ruce mozolné*, další četba do čítanek ("Mozolná ruko, budiž požehnána"). Snad by tu mělo být rozepsáno všech 9 strof!

V roce 1869 vznikají desítky zcela nových, kvalitních básní, to už pro druhé – rozšířené vydání Prvosenek. Vyjmenujme alespoň některé: třeba Dalibor, epos Joza Skalák, Věštba Sybillina, V zlatou hodinku, Krvavé růže... Krvavé růže! – to je lyrika bolestná, vzpomínající, srovnávající, ale už smutně vyrovnaná s osudem, a také lyrika sociální, neútočná. Šestnáct nádherných čtyřverší v osmi oddílech, těžké je vybrat ukázkou:

"Co růží skryto v studánce té žalu,
kdož srdcem jal by jejich věnců vděk!-
jen méně kamení, jen méně kalu
a jediný jen lásky papršlek!"

Snad ještě nezapomenout na sociálně dramatický epos *Dědovy vrásky*, na sedm vrásek z roboty a poroby nevolníka, na hladomorny, o čemž již jako dítě slýchal vyprávět. Ale to už jsou všechno verše, které Šolc neuviděl otištěny.

Hrubá a neurvalá kritika šifry "En" v Pokroku (novinách s vedoucími redaktory Palackým a Riegerem), namířená ostře proti němu a jeho básním, ho přinutila jít do Jičína poradit se s přítelem Čapkem, který ho uklidnil dobrými zprávami. Při zpáteční cestě za horkého červencového dne se zpocený a unavený Šolc zastavil v ohavečské hospodě k ovlažení, jedno pivo nezahnilo žízeň, a po druhém se zhroutil. Doma pak zemřel na ochrnutí plic, matce v náručí, v podvečerních hodinách dne 14. července 1871. Druhé (podstatně rozšířené) vydání Prvosenek zařídili již přátelé Čapek a Dürich v roce 1872. Snad dělali, co mohli.

Byl Šolc básník epiky nebo lyriky? Ve škole se učí hlavně o jeho epice či sociálních motivech. V posledním souhrnném vydání Prvosenek v roce 1951 (je to také jubileum – šedesát let) píše v doslovu Jiří Hájek: "Kdyby Šolc nenapsal nic, než cykly milostné poezie *Písně v bouři*, *Gazely*, *Z perlové šňůrky* nebo *Krvavé růže*,

náleželo by mu trvalé místo v české poesii jako jednomu z nejhoroucnějších a básnicky nejjemnějších pěvců mužovy lásky k ženě, jako pěvci životodárné moci lásky...” atd. Souhlasím s ním z celého srdce.

Jako rodák ze Sobotky mám jisté dilema: Kdyby mi byla položena otázka, zda za většího básníka považuji Šolce či Šrámka, odpověděl bych vyhýbavě a doplnil, že mám k tomu spoustu důvodů.

Josef Jindra

Hrob básníka Václava Šolce na starém hřbitově v Sobotce. Reliefní maska od K.Vobišové-Žákové. Epitaf: odst.1 oddílu 13 z Písní v bouři.

POEZIE ZLATY ZÁKOUTSKÉ

NADĚJE

Detektorem hledám sny
na žhavé pláži života.
Našla jsem jen skobu rezavou
a kus provazu z hrdla oběšence.
Už nehledám.
Sen snad přijde živý - s á m.

MILUJÍCÍ

Obetkal ji svou přízní.
Mistrovské dílo, důmyslná pavučina.
Pozdě poznala, že nemůže vzlétnout.
Z průsečíků lásky a přízně,
spoutaná nejjemnějšími vlákny
vypadla mumie.
Bez života.

ANKETA

Berete si na dovolenou knihu? Jakou byste ostatním čtenářům doporučil(a)?

Na každou dovolenou, kam až moje paměť sahá, jsem si vždy bral alespoň jednu knihu. V poslední době k ní přibírám ještě jednu, kterou nosím v hlavě. Jsem totiž ranní pták, a tak, dokud moje žena spí - mezi pátou a osmou hodinou - můžu psát. V posledních třech letech jsem o každé dovolené napsal jednu knížku. Pro letošní léto si už v mozkových závitech chystám další a příští rok to bude ta poslední. Pak už se odeberu na permanentní důchodovou dovolenou. Už se těším, že budu moci číst a psát, kdykoliv, když budu mít chuť.

Honza Řehounek

Na dovolenou si беру hromadu dosud nepřečtených a naskládaných novin. Takže takto se český tisk dostává do rozličných zemí Evropy. Myslím do odpadových košů těchto zemí. Knížku si беру, zpravidla co je momentálně aktuální. Nějak se mi nedaří vymazat zážitek s Pargy s Lustigovou knížkou Krásné zelené oči. Letos bych bral Deník Martina Mejstříka, Balabánovo Zeptej se táty a samozřejmě poslední knížku Václava France, ale tu už mám přečtenou. Nejvyšší čas, aby vydal něco dalšího.

Bohumír Procházka

Přibalení knihy na dovolenou je pokaždé závislé na vkusu čtenáře – cestovatele. Někdo má rád detektivky, jiný romány či povídky. Mně se v poslední době osvědčila novinka – kniha „Jiřina Švorcová osobně“. I když minulý režim vyvolává v mnohých z nás určité rozpaky a otázky, tato kniha je pomůžou zodpovědět. Je v ní spousta pravd i podnětů k zamyšlení, protože ani dnešní svět není jen černobílý. Každopádně doporučuji k přečtení.

Jinak, co mně se týče, беру si na dovolenou poezii klasiků (Jan Skácel, Jaroslav Seifert, Vítězslav Nezval nebo František Branislav) z jednoho důvodu – mám je ráda... Nebo povídky či životopisy. Zde opravdu záleží na vkusu.

Jindra Lírová

Dovolená bez knihy pro mne není dovolená. Beru si pochopitelně něco lehčího, abych neměla těžké zavazadlo a těžkou mysl. Osvědčily se soubory povídek českých autorů, kterých vyšla už celá řada pod různými názvy. Nedávno jsem z těchto souborů četla ten s názvem Láska a čas. Někdy si беру i verše, ale to lze doporučit pouze vyhraněné skupině čtenářů. Třeba výbor japonské poezie Verše psané na vodu mne vždy znovu uchvátí.

Hezkou dovolenou všem přeje Svatka Mášová

Ne!! Pakliže je příroda knihou, potom ano.

Václav Teslík.

Jednak kupu odborné četby, kterou jsem nestihla a pak vždy něco z oblasti, kam se chystám. Na Šumavu Klostermanna, letos do Itálie Petrarca a Umberta Eca, a to jeho eseje "Poznámky na krabičkách od sirek" a hromadu průvodců po místech, kam jedeme. Ale vím, že ani zdaleka vše nepřečtu. Přesto na příští dovolenou opět povezu půl knihovny (dokud nebudeme platit pokutu za přetížené auto).

Jana Benešová

Na dovolenou si беру: 1. svého kolibříka (ten mne nikdy nezklame). Je lehký, výživný a je o Beskydech. A mohu při víně dál přemítat. 2. Zpěvník (mých oblíbených). 3. Vtipník (s nejnovějšími vtipy, které zaberou všechny věkové kategorie)

Jiří George Figura

„PŘESTAŇ PSÁT A STANEŠ SE BÁSNÍKEM“

Rozhovor s Jiřím Bruthansem

*** Jste hlavní osobností literárního sdružení Vzдорospek. Co je náplní činnosti tohoto spolku?**

Slůvko “osobnost” bych raději nahradil “osobou”, nezlobil-li byste se. Náplň – přiblížit soudobé básnictví širší veřejnosti – je sice jedna, leč zahrnuje nesčetně položek. I když představujeme v naší hlavičce SOUTĚŽ O ČESKOU BÁSEŇ ROKU, slouží soutěž jako pouhý, leč nezbytný nástroj ke zprostředkování výpravy básní za vzácnými čtenáři.

*** Jak vznikl nápad pořádat soutěž O českou báseň aneb výpravu ke čtenářům?**

Básnických sbírek vychází v České zemi bezpočet. Kromě přehršle knižních vydání od jednoho tvůrce častokrát narazíte na sborníky rozličných soutěží téměř vždy spjatými s nějakou osobností více či méně vázanou k tomuto slovesnému umění, v němž se bezpochyby ukrývají netušená kouzla. V žádné takové sbírce však nenarazíte na možnost vyjádření čtenářů k předložené tvorbě. Jejich vydavatelé vlastně oznamují: “Čtenáři, zde si přečtete díla z vítězných stupínků. Co na ně říkáte, to už je vaše věc.” S ohledem na tyto skutečnosti, které naprosto znemožňují jakoukoliv zpětnou vazbu k původcům básní, jsme se v lednu 2003 smluvili se Stanislavem Crkalem v jeho rodných Bratčicích (mj. rodiště Jana Pnera) na vydávání “naší” ročenky Pár střípků.

*** Nese ono slovo “naší” hlubší význam?**

Znamená všech čtenářů a všech básníků: 1. každý čtenář může rok co rok k soudobému básnictví napsat pár poznámek a přidělit pár střípkům (až pěti) vždy po jednom bodu. Tím určí, kdo se z veršotepců stane na jeden rok nositelem nejvyššího ocenění v rovině veřejné – putovní Stříbrné buly; 2. každý básník za naprosto rovných podmínek také rok co rok může poskytnout pro tuto sbírku pár střípků – až čtyři. Ona dílka nesmějí být doposud nikde zveřejněna, neboť právě to všem zaručuje stejnou startovní čáru. Kniha pochopitelně není nafukovací. Proto do přiměřeného počtu 50 až 100 děl vytřídí poskytnuté práce odborné březnové předkolo, z něhož vzejde pomyslně nejlepší báseň. Její tvůrce získá na jeden rok putovní Zlatou bulu.

*** Letos již probíhá 8. ročník. Co se v průběhu let změnilo?**

Nyní přihlásilo 94 básníků 329 dílek – nejvíce za dobu trvání České básně. Vloni přispělo “jen” 83 básníků 285 střípky. Oproti prvnímu ročníku s 31 dílky od 13 tvůrců jsme v tomto směru velmi pokročili. Zásadních změn došly letošní Střípky. Básně už do nich nedělíme stejným počtem na dvě věkové skupiny do a nad 30 let. Mladí svým přístupem k dodržování bodů v přihlášce nás za ty roky přesvědčili, že dané zohlednění je bezpředmětné. Letošní poměr 56 básní otištěných v ročence od starších vůči 17 od mladších hovoří sám za sebe. Též jsme alespoň na síti rozeběhli hlasování druhého sledu, které sestavujeme vždy po jednom dílku od těch básníků, jimž do ročenky nebyly otištěny žádné verše. V zadní části Střípků naleznete výňatky z letošních 54 básní druhého sledu.

Slavnostní vyhlášení výsledků soutěže (29. října 2011) díky přátelům v Jihlavě, zejména nedávno zesnulému Karlu Holubovi, by už snad po předchozích sedmi letech mělo proběhnout v důstojném duchu obohacené kromě hudby a tance divadelním představením dobronínských Zmatkařů strhující hrou César a Drana. První tři ročníky v kutnohorském paláci Vlašský dvůr, druhé tři v divadelním sále přeloučské Občanské záložny a naposledy nouzově jednou v pardubické Pivovarce (27. listopadu 2010), kde jste byl, pane Franci, hostem, se uskutečnily v podstatě bez pomocné ruky ze stran hostitelských měst. Lidské síly jsou omezeny; musí nás být více, aby vše dosáhlo patřičné úrovně.

*** Jaký je zájem veřejnosti?**

Hlasujících čtenářů přibývá: naposledy 168, prvně 34. Přesto žádná sláva. Naším cílem jsou tisíce čtenářů. Knihovny, jak jsme si vloni ověřili přes čáslavskou, mají možnost být v tom zásadně nápomocny. Peněžní podporu z grantů jsme nikdy nezískali, neumíme to. Protože vydávání ročenek Pár střípků je peněžně náročné, činí náklad pouhých 300 ks vesměs předem objednaných a hrazených samotnými básníky. Z toho k volnému prodeji po 85 Kč zbývají jen desítky knížek. Vyšplhal-li by se náklad o jednu nulu navíc, bylo by to výborné. A ještě jedna nula k dobru, to by už byl sen.

*** Současný ročník již probíhá, kdy je jeho uzávěrka a vyhlášení? Jak se může čtenář stát porotcem?**

Uzávěrku hlasování jsme stanovili na 30. září, abychom mohli 29. října slavnostně vyhlásit výsledky prvně v překrásné gotické síni na radnici v Jihlavě. Tou dobou se v hlavním městě Vysočiny koná Mezinárodní festival dokumentárních filmů, s jehož pořadateli jsme ve spojení. Čtenářům zbývá ještě čtvrt roku. Už jen několik sbírek máme na skladě, zatím lze objednat (můj telefon 774 982 924). Ale v knihovnách ať se ptají po zvětšených Pár střípcích na A4 v kroužkové vazbě s vloženými hlasovacími lístky. Kde je mít nebudou, jistě se na nás tamní pracovníci obrátí a my jim rádi vše potřebné zašleme. Samotné hlasování dle pokynů ve sbírce není vůbec složité. Hlasovat může každý člen rodiny, nesmějí však navzájem opisovat. Vždy každý sám za sebe.

*** Pracujete v předstihu, už chystáte další 9. ročník. Kdy má uzávěrku?**

Do nového ročníku lze přihlašovat básně až do 31. ledna 2012; soutěžní tvorbu ale přijímáme po celý rok. Přímou na našich stránkách – <http://vzdorospolek.wz.cz> – možno vyplnit elektronickou přihlášku. Kdo nemá přístup na síť, zbývá mu běžná pošta: Literární sdružení Vzдоросpolek (Jiří Bruthans), Lovčice 9, p. Čáslav 286 01 s vloženou nadepsanou a oznámkovanou obálkou. Dřívější odeslání uvítáme, pak je více času na doladění případných nesrovnalostí.

*** Jaká je vlastně současná česká báseň? Jací jsou současní čeští veršotepci?**

Kdysi kdesi jsem četl tuto větu: “Přestaň psát a staneš se básníkem.” Něco na ní zřejmě bude. Někteří trpí představou o nezbytnosti psát mnohastránkové statě. Jen ve výjimečných případech mají co do sebe. Jinak je to omílání omletého, opisování opsaného. Zachytí-li někdo pár veršů, už se prohlašuje za básníka. Sám jistě víte, jak s nimi cloumá ješitnost, když je jejich tvorba odložena. Přitom ani nikdy nepřčetli tvorbu jiných básníků. Ba i úcta k jazyku českému je pro ně cizí myšlenkou, neboť hrubým a sprostým jazykem umějí psát všichni. V tomto pojetí máme v naší zemi více “básníků” než čtenářů. Překročit omezený slovník a vyjít z laciných rýmů (třeba láska-kráska-páska, tebe-nebe-sebe, hlas-nás-vás-vlasčas) neumějí všichni. Výraz “umění” na tomto příkladu nabývá své podstaty. Ale všeobecně jsou u nás stále k nalezení nové a překrásné básně, mistrně vybroušené. Odrážejí se v nich

zkušenosti, cit, půvab. Právě takové bychom měli čtenářům předkládat, ale pro ročenku se jich zatím přihlašuje poskrovnu.

***Víte, proč se nezapojuje více profesionálů? Jak pokročit?**

Málokdo o Střípcích ví a ještě méně lidí tuší jejich poslání. Pokud by proběhl záznam z podzimní jihlavské slavnosti v televizi, povědomí o naší činnosti by patrně vzrostlo. 2. Dále kvůli stejné startovní čáře otiskujeme básně bez jmen původců (básníky odhalujeme vždy zpětně v následující ročence). Zkrátka nemálo profesionálů se na pár měsíců nezrekne jména u svých veršů, takže ješitnost úřaduje i v této oblasti. 3. Ano, naše nezkušenost a omylnost se v tom též odráží. Stále se učíme. Spolupráce s knihovnami však už začala, spatřuji v těchto střediscích osvěty a vzdělanosti stěžejní podporu. Jičínská knihovna V. Čtvrťka jistě i díky vaší humorně literární soutěži je mezi nimi a vděčíme za to samozřejmě vám, pane Franci. Pochopitelně doufám v setrvání na světle světa jak České básně, tak Řehečské slepice. Oba nás pro dosažení cíle čeká mnoho práce. Směle do ní!

Rozhovor vedl Václav Franc

POEZIE ZLATY ZÁKOUTSKÉ

VÍRA

Pavoučí nit
táhnu z nitra svého srdce.
Tkám lásku.
Se zavřenýma očima
bloudím jeho pustinou.
Jsem bez kompasu,
tušení paprsku dává naději,
záchrana je na dosah.
Věřím a miluji.
Stříbrný vítr
odvál můj strach.

POMLUVA

Z jedovaté chýše unikl otravný dým.
Smrtelně ublížil.
Zlé slovo zasáhlo bezbranný cíl.

LITERÁRNÍ FESTIVAL

pokračuje

Knihovna Václava Čtvrťka v Jičíně

Vás srdečně zve na zahradu knihovny:

POETICKÁ LETNÍ ZAHRADA POZNÁNÍ

13. 7. od 17,00 hodin

Richard Pachman - Útes

Hudebně dramatická koláž.

Historický román z 16. století zachycuje poutavý životní příběh francouzského šlechtice Filipa de Navarre, jeho mořeplavby, vzácná i velmi krutá setkání s lidmi ve Španělsku, Indii a Egyptě. Kniha plná dramatických zvrátů, humorného nadhledu i hlubokých životních zkušeností a myšlenek.

20. 7. od 17,00 hodin

Václav Franc inspirovaný klasiky:

Karel Jaromír Erben – český Nostradamus aneb Škoda každého neúčastníka zájezdu.

27. 7. od 17,00 hodin

Jindra Lírová – Poezie nad soutokem

Rozmluvy Václava France s básnířkou z Mělníku, členkou Obce spisovatelů, autorkou řady sbírek.

3. 8. od 17,00 hodin

Vějíř se rozvíjí

Poutavé autorské čtení literátů a herců z Nymburku doplněné hudbou.

**V PŘÍPADĚ NEPŘÍZNIVÉHO POČASÍ SE AKCE KONAJÍ V BUDOVĚ KNIHOVNY.
Vstupné na všechny pořady 20 Kč.**

PROJEKT FINANČNĚ PODPOŘILO MĚSTO JIČÍN